

Vidim te . . .

Vidim te, kako doraščaš; kakor na dlani gledam tvoje življenje. Danes, jutri, čez deset, čez dvajset let. In te ljubim, ker tvoje življenje je bilo moje, in moje bo tvoje. Mi smo kakor sklenjena veriga.

V dnevih trpke nejevolje, ko te bo obletaval nelepa vsakdanjost nalik netopirjem, ki se zadevajo zvečer ob belo zidovje hiš, te bo zazeblo do srca. Ob uri najbolj bridki si poiščeš samoto, kjer boš sklenil roke in šel iskat — svoj mladi čas.

Prav gotovo ga pojdeš iskat.

Za tolažbo in zdravilo ga pojdeš iskat.

Ti bo v tolažbo, ti bo v hladeče zdravilo?

Trudnih rok boš segal skozi gosti mrak trpljenja za svetlo mladostjo. Ali boš stregel kaplje utehe v razbolelo dlan?

Blagor ti, če jih boš!

* * *

Kakšno je življenje, ki ga živiš, deček? Mlad si, zdrav si in lep! Od Boga imaš um in prosto voljo: vse ti je dano, kar ti le dano biti more. Na tebi, samo na tebi je, da živiš mladost dobrega človeka. Nad tvojo dušo in nad tvojim telesom bdi neutruden zvonar — vest. Kadar se oglasi njegov zvonec, ali ga poslušáš in greš za njim? Srečen ti, če ga poslušáš in greš za njim. Blagor za tvoja mlada leta in stokrat blagor za tvoja stara leta. Vest, deček, to je vse, in vsa modrost je samo ena: ko bi ljudje znali in hoteli poslušati glas vesti, bi ne vedeli mi za gorje na svetu. Vadi se, hóti, da boš slišal njen najrahljši klic!

Na tebi je, da živiš življenje dobrega človeka.

* * *

Zdaj je zima in burja in led. Na okna riše mraz vsevprek blede, mrzle rože. Če dihaš vanje, se raztajajo in izginejo. Tako bo raztopila misel na zdravo, pošteno mladost hladne rože, ki jih riše življenje toli rado.

In tako diham v tvoje srce še jaz, ki te imam rad. Ki te poznam in te imam rad. Sem s teboj vsako uro tvojega časa: s teboj, ko stojiš spomladi na griču in pevaš v zdravi objesti; s teboj, ko sanjaš zvečer ob prebrani knjigi; s teboj blizu in daleč, s teboj v luči in mraku. In ponoči, ko spiš, iščem zate besedo, da ti jo rečem.

Ali jo zavržeš?

* * *

Na tebi je, da živiš življenje dobrega človeka. Tvoja mati, tvoj oče in mi drugi, vsi smo lončarji. Zastoj se trudimo, če ni ilo pravo.

Anton Žužek.

Jos. Vandot:

Roža z Mucne gore.

6.

ipnikov Gab nazadnje že sam ni vedel, koliko časa že javka in vzdihuje v samotnem, črnem hlevu. Zdelo se mu je, da je minila že cela večnost, odkar ga je zaprl neznani mož v hlev. Pa saj tudi ni mogel vedeti, če je že pozno ali pa zgodaj. Samo to je vedel, da je še dan. Zakaj skozi ozko linico se je še vedno usipala dnevna svetloba, ki je pa le borno in medlo razsvetljevala črni hlev. Pričela je Gaba mučiti lakota, a še huje ga je mučila žeja. Pa se je domislil, da ima v malhi še nekaj kruha in sira. Hlastno je vzal oboje in pojedel, pa mu je nekoliko odleglo. Samo žeja je bila še huda, huda... »No, lepo sem si postlal,« je godrnjal Gab na listju. »Zadnji košček kruha sem zdaj-le pojedel. A kaj bom imel jutri? In pojutrišnjem? — Od lakote bom poginil, če ne bom umrl že danes od žeje. Da more biti ta mož tako hudoben! Saj mu nisem storil nič žalega, pa